

hvem der egentlig er bemyndiget til at udstede penge.

Dertil kommer, at der kan rejses berettiget kritik mod Nationalbankens forretningsmæssige dispositioner. Hvilket privat pengeinstitut ville f.eks. år efter år opkøbe obligationer for mange milliarder kroner til pari, når markedskursen er omkring 50, således som Nationalbanken gør med skibskreditfondens obligationer, hvorved statens kasseunderskud forøges med ca. 2 mia kr.? Denne tabsgivende forretning ville aldrig forekomme efter privatisering! Det turde være et klart bevis på, at regeringen har ret i, at private virksomheder ofte er mere omkostningsbevidste, effektive og forretningsmæssigt dygtige end det offentlige!

Ganske vist forekommer der også overskudsgivende forretninger – men dem har staten jo i forvejen frataget Nationalbanken og overladt til private. Lad os f.eks. erindre om, at det er et privat bankkonsortium, som har tjent millioner på den statsfinansielle elendighed, nemlig ved at få tildelt opgaven at formidle de statslige milliardlån fra udlandet.

Privatiseringen af pengeudstedelsen skal selv sagt ikke være en foræring, hverken til Arbejdernes Landsbank eller til Jyske Bank. Udstedelsesretten bør heller ikke som i Dankort-sagen gøres fri for enhver, men bør udliciteres til den højstbydende. Det skulle ingeniørene undre os, om man ved en sådan licitation kan nå et trecifret milliardbeløb.

ad 7)

Mest oplagt af alle er dog forslaget om privatisering af det private erhvervsliv. Det forekommer rent ud forbløffende, at regeringen har overset

dette område. Især fordi det private erhvervsliv selv giver udtryk for den dybeste bekymring for uvedkommende indflydelse, som man siger. Senest i forbindelse med de socialdemokratiske fagbureaukraters idé om, at *fagbevægelsen* skulle gå ind i virksomhederne med risikovillig kapital.

Hvor langt værre må det da ikke være, når *staten* omklammer det private erhvervsliv? Støtteordninger på 16 mia kr. blev det til i 1982, ifølge »Management«. Og så mangler endda provenutabet fra indekseringen af afskrivningerne og udgifterne til negativ indkomstskat m.v. Hvortil kommer, at de indirekte subsidier over skattelovgivningen slet ikke er forsøgt opgjort. 30 mia kr. i 1984 vil næppe være for meget sagt.

At tale om *privatisering* uden først og fremmest at privatisere det private erhvervsliv ved at gøre op med den halvoffentliggørelse, der ligger i subsidieringen, er noget ideologisk roderi. Hvem kan fæste lid til en regering, som proklamerer *privatisering* som sit ideologiske kendemærke, og som ikke engang forsøger at reprivatisere det private erhvervsliv?

De statsfinansielle konsekvenser

I bemærkningerne til de enkelte forslag har forslagsstillerne søgt at opgøre besparelserne for det offentlige. Bortset fra udliciteringen af retten til pengeudstedelse, som unddrager sig et kvalificeret skøn, vil forslagene forbedre statens finanser med sammenlagt ca. 40 mia kr. på årsbasis.

Nogle vil hævde, at der er tale om en ren talmagi, og at forbedringerne ikke er reelle, idet ingenting kommer af ingenting undtagen lommeuld. Det må pure afvises. Præcis den samme indvending ville jo kunne rettes mod regeringens privatiseringsforslag.